

BEGIN

Het licht viel door een kier naar binnen. Ik schoof het gordijntje opzij en liet de stralen tussen mijn wimpers komen. Langzaam deed ik mijn ogen open. De blaadjes voor mijn raam bewogen alsof ze met elkaar speelden. Mijn bed was warm. Bijna vielen mijn ogen weer dicht, toen ik het zag: er lag een brief onder War-rig Kleintje.

Ik sprong uit bed, rende naar 'm toe en nam de brief mee terug. Het logo van de club stond erop! Mijn hart bonkte in mijn keel. Eindelijk ...

Ik ging rechtop in bed zitten en maakte hem open. Een brei-patroon voor pannelappen in vissteek. Ik lachte. Lekker suf! Ik knipte mijn bedlampje aan en wachtte nog even; je verheugen is het leukste dat er is. Toen hield ik de brief tegen het licht. Tus-sen de gedrukte letters was nu in oplichtend wit de echte brief te zien.

*Geacht clublid,
Lieve Mara,*

Het is zover. Eindelijk kunnen we weer beginnen. De onrust in de buurt is overgewaaid, niemand let meer op ons. Precies wat we nodig hebben om verder te kunnen gaan met ons werk.

Onderaan deze brief vind je je eerste nieuwe adres. Je kunt er mor-gen terecht tussen 11.35 uur en 12.03 uur. Kijk goed en ontdek.

Aanstaande woensdag is er weer een vergadering; je weet waar het is. We verheugen ons erop je weer te zien.

Hoogachtend,

Mw. Henriëtte van Hoogstraten

Directie

Ik liet me achterovervallen. Er ging een enorme golf door me heen. Hier had ik weken op gewacht. Op spannend leven.

Mijn leven was heel lang saai toen ik ziek was en veel thuis op de bank lag. Als je elke dag de hele tijd filmpjes kunt kijken, is er niks meer aan. Maar toen er op een dag een oude dame voor mijn neus stond, veranderde alles.

Dat avontuur kon nu weer verdergaan.

Pap kletterde in de keuken met borden. Ik liep naar Warrig Kleintje, mijn plantje dat op een slordig jongetje met piekhaar lijkt, aaide zijn piekerige blaadjes en gaf hem water. Toen griste ik kleren uit mijn kast, gaf pap in de keuken een kus en rende naar de douche. Ik moest zorgen dat het zo snel mogelijk morgen was.

HET NIEUWE HUIS

Vanonder de grote wilg, achter de elektriciteitskast, bekeek ik het huis verbaasd. Het was heel chic! Groot en nog nieuw. Glaswanden tot aan de grond, met lichte gordijnen erachter. Ik keek nog eens op het briefje. Leliestraat 38, het was echt het goede huis. Door het hek zag ik de achtertuin, met allemaal banken waarop je kon liggen naast ... een zwembad! Wow. Stel dat ik hier zou wonen, dan zou ik er verdwalen omdat er zo veel kamers waren ...

Ik checkte de tijd. Om 12.03 uur moest ik hier klaar zijn, want dan kwam de bewoner thuis. En die mocht nergens van weten. Ik keek de straat in of het veilig was. De postbode aan de overkant van de straat fietste net weg. Ik kwam achter de elektriciteitskast vandaan, pakte mijn staafje en clippie uit m'n clubtas en liep naar de grote stalen voordeur. Volgens de gegevens in de brief stond het alarm overdag altijd uit. Cilinderslot? Penslot? Twee pensloten, makkie. *Klik, klik*. Ik duwde de deur op een kier en verdween naar binnen.

Na een klein halletje kwam meteen de woonkamer. Het was er hoog en leeg. Aan het plafond hing een moderne kroonluchter, met lampen erin in plaats van kaarsen, zoals ze vroeger hadden. Er stond een grote grijze bank in twee delen, zodat je er met minstens twee mensen op kon liggen. Aan de muur hing een enorme flatscreen. De andere muur bestond uit een witte platte kastenwand. In de verte zag ik een kookeiland. Ik liep naar het eiland en speurde de keuken af. Goed kijken, daar ging alles om. Wie woonde hier en wat was er aan de hand?

Het vreemdste vond ik dat er zo weinig spullen stonden. Alsof er niets gebruikt werd.

Ik pakte mijn handschoentjes uit mijn clubtas, trok ze aan en deed een laatje open. Het gleed zonder geluid heel soepel naar voren. Erin stonden kruidenpotjes, allemaal dezelfde vorm, zo goed als nieuw. Ik opende een kastje. Pannen in een rek. Glimmend nieuw. In het kastje ernaast hagelslag en pindakaas, mosterd en honing. Een halflege fles olie. Er werd dus wel gekookt.

Ik liep door, een glanzende trap op. Boven waren vier melkglazen schuifdeuren. Voorzichtig opende ik de eerste. Badkamer. Er stond een jacuzzi! Heel kleine parelmoeren tegeltjes op de muren glommen me chic toe. Ik had zo'n zin om in bad te gaan!

Professioneel blijven. Kijken. De andere glazen wand kon opengeschoven worden naar het balkon. Op de enorme wastafel stonden twee elektrische tandenborstels. Ze zagen er schoon uit; niet vaak gebruikt. Ik deed een kastje open. Aftershave, tandpasta, een verbandkistje en ... kinderpleisters. Ik checkte de tijd; ik moest opschieten. Snel liep ik naar de andere kamers. Een slaapkamer met een heel groot bed en een enorme tv. Bed netjes opgemaakt.

De volgende kamer was ook een slaapkamer. Over een bed hing een grote witte klamboe. Ik trok hem een beetje opzij. Het gekleurde dekbed lag open. Er was in geslapen, er zaten rimpels in het hoeslaken. Verder niets. Wie sliep hier?

Het kussen. Ik tilde het op. Een Donald Duckpocket en een kleine witte eenhoorn. Hier sliep een kind. Ik opende nog een kast en zag een kasteel van Playmobil. Precies zo een als ik altijd wilde hebben toen ik kleiner was!

Wie woonden hier precies? In ieder geval een volwassene, een man zo te zien, en een meisje, schatte ik in. Wat zou het probleem

zijn? Hoe kon je problemen hebben als je zo rijk was? Als je in zo'n enorme villa kon wonen? Dan had je toch genoeg van alles? Genoeg eten, kleren, geld, werk? Wat kon er dan nog mis zijn?

Leeg, dacht ik opeens, en ik wist niet wat ik ermee bedoelde. Ik keek op m'n telefoon. Nog maar drie minuten! Ik zocht in mijn clubtas tussen de geuren en koos het geurflesje 'comfortabel'. Ik spoot een beetje in de klamboe. Wat kon ik verder doen?

Haast, ik moest weg! Ik sloop het huis uit. Buiten bedacht ik opeens iets. Ik pakte de glimmende halve knikker die ik van de week tussen de stoepstenen had gevonden en legde hem in een hoekje naast de deur.

Verderop kwam een scooter de straat in, en ik was weg.